

לימוד כ"ד

והגית בו יומם ולילה כ"ד ספרים - נגד כ"ד שעות ביום ובלילה

ספרי קודש

וכמשמרות נטועים. אם קבעת כ"ד ספרי תורה כמסמר בלבבך הם משמריך אותך. (מדרש תנחומא)
כ"ד ספרי המקרא הם עליו מליצי יושר, כמנין וח"י, נוטרי' ו'יתבוננו ח'סדי י'קו"ק. (הרמ"ע מפאנו)
כל סיפור הבא בתנ"ך הוא מפתחת שער של ישועה חדש שנחדש לאותו צדיק ונפתח על ידו. (רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע)

**ב"ה - "לימוד כ"ד ספרי קודש" - גליון 151 - ד אדר א' תשס"ה לפ"ק
זיל ע": מכון נ"ך היומי ללימוד כל ספרי נ"ך במעגל השנה, ב' פרקים ליום - עיה"ק ירושלים תובבי"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות ללימוד תנ"ך בכל השנה
להחזיר עמדת "לימוד תנ"ך בכל השנה" ליושנה, לסיים כל התנ"ך בשמחת תורה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א
דרש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא בריך רחמנא דיהב אוריין תליתאי - תורה נביאים וכתובים

ספר עצות ישרות - ערך בנים

ב. עיקר מצות הולדת הבנים הוא, כי כשמוליד נפש מישראל, הרי הוא מוסיף על הקבוץ של ישראל נפש אחת, שעל ידי זה נתרבו הבתים של הקדושה מאד מאד, מה שאין הפה יכול לדבר והלב - לחשב, שעל ידי זה גורם להעלות שעשועים גדולים ונפלאים לפני השם יתברך, ועל כן עקר המצוה הוא להוליד בן כשר, בן, שיקים התורה והמצוות. ואם שלאו כל אדם זוכה, שיהיו בניו צדיקים וכשרים וכשרים גמורים, על כל פנים מאחר שהם בכלל ישראל, המאמינים בהשם יתברך ובתורתו, ואביו מחנך אותו מנעוריו לעסק בתורה ותפלה ולכנס לבתי כנסיות ובתי מדרשות ולהתוסף על על הקבוץ הקדוש הקדוש של ישראל להתפלל עמם יחד בכל יום ולומר: שמע ישראל וגו' - הרי זה גורם שעשועים נפלאים לפניו יתברך, מאחר שהוסיף נפש לקבוץ הקדוש

של ישראל, וגם אולי יפקון מנה בנין דמעלי, שיהיו צדיקים גמורים, ועל כן העקר – שיראה לחנך את בניו לילך בדרך האמונה הקדושה, כאשר קבלנו מאבותינו, כמו שכתוב:

ושננתם לבניך וגו' ולמדתם אתם את בניכם וגו', בפרט לרחקם בכל מיני הרחקות מהכתות הרעות, שקמו בדורות הללו להעביר, חס ושלום, את נערי בני ישראל מעקר הדת הקדושה וללמד אותם חכמות חיצוניות ותנ"ך עם הבאורים הרעים וכו', כמפורסם. אבל מאחר שרב בני ישראל הכשרים מחנכים בניהם בדרך אבותינו אשר מעולם, שיבלו ימיהם רק על תורה ותפלה וכו', הרי הם מוסיפין נפשות קדושות לקבוץ הקדוש של ישראל, ונתרבין הבתים מאד, ועל כן שכרם הרבה מאד, ועל ידי זה תבוא הגאולה, כמו שכתוב: הקטן יהיה לאלף וגו', אני השם בעתה אחישנה. (הלכות פריה ורביה, הלכה ה', אות ב ג):

הַלְצִית בּוֹ יוֹמָם וּלְלֵילָה כִּי־ד סְפָרִים

בַּגֹּד כִּי־ד שְׁעוֹת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה